

VINEX

Proloog

De tegels zijn vaalgeel, de deuren kobaltblauw, afgezien van hun witte nummers. 03, 04, 05... Op deze plek draait alles om nummers. Iedereen heeft er een. Je hoeft hier nog geen vijf minuten rond te lopen om ervan doordrongen te raken dat je naam er niet langer toe doet.

Het is wachten op het moment waarop de handboeien af mogen. Het metaal knelt, al was het uitkleden en de daaropvolgende inspectie vervelender. Het maakt niet uit wie of wat je buiten was, tijdens een dergelijke procedure wordt iedereen op dezelfde wijze van zijn waardigheid ontdaan.

In het cellenblok dringt het geroep en gejoel moeiteloos door de gesloten deuren. Morgen zal er tijd zijn om even te luchten.

Er huizen hier de meest uiteenlopende figuren, ieder met een eigen verhaal. Een community met rangen en standen, onderverdeeld in subgroepen. Kemphanen, geile types die al sinds jaar en dag droogstaan, opdringerige verslaafden. Vooralsnog overheerst bij de nieuweling een laconiek gevoel; het zal allemaal wel loslopen.

De eerste nacht zou het moeilijkst zijn. Oudgedienden scheppen er genoeg in om zo uitzinnig mogelijk te provoceren, waardoor de verse aanwas doorgaans de hele nacht jankt. Door deze gevangene zal echter geen traan worden gelaten, zelfs al houdt het gekrijs aan tot zonsopgang.

Ze stoppen bij cel nummer 21.

‘Naar binnen,’ wordt er gezegd. De deur gaat dicht en als de handen door het luik worden gestoken, doet de bewaarder de

boeien af. Er zijn geen andere gevangenen en er staat slechts een enkel bed. Dat is een welkome verrassing, het is prettig om toch iets van een eigen ruimte te hebben, om niet te zijn verstoken van alle vormen van privacy.

Uitgestrekt op het matras is er voor het eerst sinds het opstaan vanochtend ruimte om de waakzaamheid te laten varen.

Een herinnering aan een documentaire over een gevangenis in Rusland komt bovendrijven. Een gevangenis die, misschien vanuit een duister gevoel voor humor, De Zwarte Dolfijn was gedoopt. In De Zwarte Dolfijn werden de gedetineerden vierentwintig uur per dag in de gaten gehouden door strategisch geplaatste camera's. Wanneer eens per week hun celdeur openging, moesten ze in de houding springen, waarna ze gebukt en geflankeerd door twee bewakers een korte tocht naar een buitenkooi aflegden. Luchten betekende alsmaar hetzelfde rondje lopen tot de tijd om was. In geen geval mochten de gevangenen iets tegen elkaar zeggen of een sigaretje roken.

'Wij doen dat niet zoals in Amerika, dat gevangenen met elkaar praten. Daar krijgen ze maar ideeën van,' legde de directeur voor de camera uit. 'Deze plek is er niet om het hen naar de zin te maken. De Zwarte Dolfijn, daar kom je nooit meer uit, alleen in een lijkenzak. Ik zie de gevangenen ook niet als mensen. In mijn ogen zijn het niet meer dan beesten.'

Nederland is gelukkig Rusland niet.

Zoals een gekooid dier zijn nieuwe verblijf in zich opneemt, scant de gevangene de kale muren, het ingebouwde bureau, de gordijntjes en het blauwe rolluik voor het raam.

Algauw slaat de vermoeidheid toe. Het is fijn dat deze dag eindelijk op zijn eind loopt.

Het is een druilerige ochtend, geen mooie dag om jarig te zijn. Niet dat Hein ooit de behoefte heeft om het te vieren, om gasten uit te nodigen. Even stelt Simone zich hem voor te midden van vrienden die voor hem zingen. Dat beeld komt haar zo belachelijk voor dat ze er even hardop om grinnikt.

Ze hoort hem rommelen in de badkamer. Terwijl hij uitsliep – het was zowaar halfacht geworden – had zij croissantjes gehaald bij de bakker op wieltjes. Die heb je in dit deel van Amstelveen.

‘Wat is dát?’ had Hein gevraagd, toen ze twee weken geleden voor het eerst zagen hoe het mobiele bakkerswagentje zijn opwachting maakte in de ontwakende straat en op de hoek halthield.

Hierop kwamen de burens als muizen uit hun holen tevoorschijn, sommige in pyjama. Een buurman, hij was in trainingsbroek en badjas, zag hen voor het keukenraam staan kijken, wees enthousiast op de bakkerswagen en stak zijn duim op.

‘Mijn god...’ had Hein gemompeld.

De piepfunctie op de kookplaat geeft aan dat de eitjes klaar zijn. De huizen in deze wijk, onderdeel van een groenproject en ongetwijfeld bedacht door een of ander geitenwollensokkenteam, hebben geen gasfornuizen, maar elektrische kookplaten. Geen centrale verwarming, maar een warmtepomp. Geen open haarden, want ook die zijn niet milieuproof.

Jack komt kijken of er nog iets te snaaien valt en sjokt na Simones vingerknippen op zijn dooie gemak terug naar zijn

mand. Ze heeft verse jus gemaakt, spek gebakken, reepjes avocado gesneden. Op Heins bord ligt een envelop met een vliegticket en een voucher voor een weekendje Barcelona, uiteraard inclusief kaartje voor een voetbalwedstrijd in Camp Nou.

‘Jack?’

De rottweiler fleurt op en draaft naar de hal. Simone had Hein niet de trap af horen komen. Nog altijd verbaast ze zich erover dat een man van zijn lengte en postuur zich zo stilletjes kan voortbewegen.

‘Gefeliciteerd, lieverd.’ Ze loopt naar hem toe, slaat haar armen om zijn nek en geeft hem een kus. ‘Eenenveertig alweer!’

‘Moet ik me zorgen maken dat ik straks word ingeruild voor een dekhengst van vijftentwintig?’ klinkt zijn stem laag en hees in haar oor.

‘Ik heb nog geen cougar-neigingen, dus je bent nog verzekerd van je plek.’

‘Gelukkig maar.’

‘Kom,’ zegt ze glimlachend. ‘Ik heb een verrassing voor je.’

Zachtjes trekt hij zijn hand terug en pakt zijn spijkerjack van de kapstok.

‘Ik wilde eigenlijk even een eindje lopen.’

‘O...’

‘Even uitwaaien op het strand.’

‘In dit weer?’

Hij haalt zijn schouders op. Ze zou inmiddels moeten weten dat hij zich nooit om het weer bekommert.

‘Ik had een lekker ontbijtje gemaakt.’

Hij pakt de hondenriem en zijn autosleutels van het bijzettafeltje, ziet haar kijken en zucht. ‘Maak er alsjeblieft geen ding van, Moon. We kunnen vanmiddag gaan lunchen, wat je wilt, maar ik moet er echt even uit.’

Zonder op antwoord te wachten loopt hij met Jack naar buiten.

Door het ovale deorraampje ziet Simone hoe Hein de hond moeiteloos in de achterbak tilt, alsof het een teckel is. De regen zwelt aan, maar eigenwijs als hij is, beent Hein naar de bestuurderskant en rukt hij de deur open.

Hij zal toch niets stoms doen, schiet het door haar heen. Voordat ze de kans krijgt zich ongerust te maken, verwerpt ze die gedachte weer.

Evi ziet de nieuwe buurman vertrekken met zijn hond. Hij is meestal degene die het beest uitlaat, zijn vrouw of vriendin heeft ze nog amper gezien. Ze weet dat het stel sinds een paar weken op nummer 64 woont, maar ze hebben nog geen kennisgemaakt. Knappe man, alleen ziet hij er niet al te vrolijk uit.

Ze legt een plak kaas en wat rucola op haar broodje, dat ze staand achter het aanrecht naar binnen werkt, terwijl haar peuters van één en drie nog even spelen voordat het tijd is om naar de opvang te gaan.

‘Ik red het echt niet vanavond.’ Thijs pakt zijn laptotas van tafel en neemt nog snel een slok appelsap uit een van de kinderbekers. ‘Ik weet dat we een serie-avondje zouden doen, maar ik zal wat langer door moeten werken. Anders app je Joyce, of ze langs wil komen.’

‘Ik vermaak me wel, hoor,’ snauwt Evi. ‘Je hoeft geen vervanging voor me te regelen.’

Thijs schiet in zijn colbert. Ze weet niet waarom zij zich nu de boeman voelt, terwijl hij degene is die haar weer laat zitten.

‘Het wordt bijna iedere dag laat,’ vervolgt ze. ‘Je bent nooit meer op een normaal tijdstip thuis.’

‘Dat is even een periode. Deze klant is een grote vis en de zitting is vrijdag.’ Het gerenommeerde advocatenkantoor waar Thijs werkt vertegenwoordigt geen kleine vissen, daar zijn ze te duur voor. Dus bestaat er ook niet zoiets als ‘even een periode’, al zal het waarschijnlijk weinig uithalen als ze dit naar voren brengt.

‘Dat snap ik,’ zegt Evi. ‘Maar het komt er wel op neer dat ik hier alles in mijn eentje moet doen.’

Zijn blik flitst even haar kant op en hoewel hij niets zegt, weet ze dat het op het puntje van zijn tong ligt dat hij degene is die dagen van minstens twaalf uur maakt en dat zij dus weinig te klagen heeft.

‘Ik zou ook best een dag meer willen werken,’ houdt ze aan.

‘Hier hebben we het over gehad.’

‘Ik wil het er nog eens over hebben.’

‘Maar niet nu.’ Hij werpt haar een smekende blik toe. ‘Alsje-blijft, Eef, ik moet echt gaan.’

Thijs buigt zich voorover om Luuk en Sophie een kus te geven, waarna de kinderen naar de hal stommelen, ruziënd over wie de voorkeur mag opendoen. Nog steeds kan ze zich verbazen over de vele dingen die voor kleine kinderen aanleiding kunnen vormen voor ruzie. Het voorrecht om een deur open of dicht te doen, het vermoeden dat de ander meer hagelslag op zijn brood heeft, het feit dat mama geen pinguïn wil kopen.

Ze loopt mee naar de hal, om te voorkomen dat er straks iemand met zijn vingers tussen de deur zit, of achter Thijs aan rent en op de weg belandt.

‘Kunnen we alsjeblieft geen ruzie maken, Eef, dat doen die kleine apen al genoeg.’ Thijs geeft haar ook een kus. ‘Dit zijn de tropenjaren, dat weet ik. Ik besef heel goed dat het zwaar is voor jou, maar ik moet op dit moment alle zeilen bijzetten op het werk, ik kan me moeilijk gaan drukken. Ik doe dit óók voor jullie.’

Terwijl hij naar zijn auto loopt, kijkt Evi naar het huis aan de overkant van de straat, waar Joyce ondanks de regen al op haar balkonnetje zit. Ze zwaait even naar haar vriendin en dan moet ze opschieten om zelf op tijd te kunnen beginnen. Ze hijst de kinderen in hun jasjes en schoenen, poetst de laatste vlekken van hun gezichten en installeert hen in de kinderstoeltjes op de achterbank van haar Volvo.

Op het kinderdagverblijf huppelt Luuk naar binnen bij de Woezel & Pip-groep en stort zich op een racebaan. Sophie klemt zich aan Evi's been vast zodra ze een voet over de drempel bij De Pinkeltjes zetten.

Evi tilt haar op. 'Kijk, lieverd, iedereen is er al. Ik denk dat jullie net een boekje gaan lezen. En daarna misschien wel buitenspelen...'

'En verven en knippen en plakken,' vult een van de leidsters enthousiast aan, haar stem een paar octaven te hoog voor dit uur van de dag.

'Dag schat! Ik kom je vanmiddag weer halen.' Evi kust haar dochter, geeft haar aan de vrouw over, zwaait nog even bij de deur en loopt weg. Ze weet dat Sophie haar binnen een paar minuten is vergeten wanneer ze eenmaal uit het zicht is. Desondanks ziet ze elke dag weer dezelfde ouders eindeloos blijven plakken, met legendarische inzinkingen van hun kroost tot gevolg.

Geroutineerd ruimt Evi de tafel af, zet de vuile borden en bekers in de vaatwasser en veegt de kruimels en broodkorsten onder de kinderstoelen op. Sophie had misschien drie happen van haar broodje genomen, Luuk had er zijn neus voor opgehaald en er zijn haar, zijn shirt en de vloer mee bewerkt. Uiteindelijk ploft ze op haar gebruikelijke plaats aan tafel neer en klapt ze haar eigen laptop open. Het voelt alsof ze er al een halve dag op heeft zitten.

Hier hebben we het over gehad. Toen zij zwanger was van Luuk, waren Thijs en zij het erover eens geweest dat je geen kinderen kreeg om ze vijf dagen per week naar de opvang te brengen. Drie dagen was het maximale, hadden ze besloten. En het was min of meer vanzelfsprekend geweest dat zij qua werk een stap terug zou doen. Als freelance marketingspecialist kon zij er makkelijk voor kiezen minder opdrachten aan te nemen, terwijl Thijs' carrière bij het kantoor op de Zuidas juist een enorme vlucht nam. Het waren zijn drive, ambitie en vastbeslotenheid geweest waar ze

ooit op was gevallen. Maar toen hadden ze nog geen kinderen en werkte zij ook nog fulltime. Toen was het allemaal appeltje-eitje geweest. Op de een of andere manier is zijn leven gewoon doorgegaan, langzaam uitgebreid met steeds meer uren buitenshuis, terwijl zij zich regelmatig afvraagt wat er in godsnaam van het hare is geworden.

In gedachten slingert ze Thijs nog een verwensing naar zijn hoofd.

Dan appt ze Joyce.

3

Drie uur later is Hein nog steeds niet terug. Het onbestemde gevoel dat Simone kreeg toen hij vertrok, komt opnieuw opzetten. Zijn ongedurige gedrag van de afgelopen weken en de manier waarop hij haar uit de weg gaat, zijn nieuw voor haar. Eerst dacht ze dat hij gewoon aan de omgeving moest wennen. Hein hield van Amsterdam, maar hij had ingestemd met de verhuizing en was het er mee eens geweest dat deze vers uit de grond gestampte wijk in Amstelveen een goede plek voor hen zou zijn. Maar sinds ze hier wonen is hij nog geen dag te genieten geweest.

Het heeft herhaaldelijk door haar hoofd gespookt dat hij háár misschien niet meer zo ziet zitten. Die gedachte maakt dat ze het koud krijgt. De kans dat er ooit weer iemand in haar leven zal komen die bij haar past zoals Hein doet, is vrijwel nihil.

Terwijl ze probeert haar man uit haar gedachten te bannen, klapt ze haar laptop open om een paar betalingen te voldoen. Ze herinnert zich dat de Ziggofactuur was binnengekomen. Deze maand zijn ze van provider geswitcht en ze weet zeker dat ze de envelop met het Ziggo-logo had gezien, maar hij ligt niet bij het stapeltje rekeningen in de kast. Misschien heeft Hein het al afgehandeld.

Voor de zekerheid surft Simone naar de website, maar realiseert zich dan dat ze het wachtwoord niet weet. Geïrriteerd gaat ze naar boven. Het wordt tijd dat ze dit soort dingen lekker via automatische incasso laten lopen in plaats van per factuur, zoals Hein wil.

De werkkamer die ze speciaal voor hem hebben ingericht, biedt zicht op een blok van twaalf achtertuinten; die van haar eigen rijtje en van de rij huizen erachter, slechts gescheiden door schuttingen en een steeg die dwars door het midden loopt. Net voorbij de achterste huizenrij ligt een speeltuin.

De meeste tuinen zijn voorzien van trampolines, boomhutten, zandbakken of plastic glijbaantjes. Een steek van heimwee naar Amsterdam overvalt haar en plotseling heeft ze meer begrip voor Hein, omdat ze zelf ook de kriebels krijgt van dit burgerlijke woonaanzicht. Hun vorige straat vormde een smeltkroes van vele verschillende soorten mensen. Yuppen, studenten, alternatievelingen, carrièrejagers, bijstandsgezinnen, autochtonen, buitenlanders. Deze Amstelveense wijk wordt bewoond door een specifiek slag mensen: keurige, hardwerkende ouders die van hun woonomgeving een soort Efteling menen te moeten maken.

Net als zij heeft Hein twee laptops, één voor werk en één voor privégebruik. Hein heeft alle wachtwoorden van niet-financiële instanties keurig opgeslagen op zijn privé-Mac. Met haar telefoon maakt Simone er een foto van, waarna ze het venster weer afsluit.

Misschien is het de overzichtelijkheid van zijn welkomspagina, het feit dat er maar een beperkt aantal items op staat, waardoor haar oog op een mapje links onderin valt, dat de naam 'Overig' draagt.

Meer automatisch dan uit nieuwsgierigheid opent ze het. De map bevat een serie foto's. Simone klikt er een aan, zodat hij ver-groot in beeld verschijnt. Dan een tweede en een derde.

Het zijn afbeeldingen van naakte vrouwen, wat haar normaal gesproken niet zou hebben geïnteresseerd. Als Hein porno wil kijken en een en ander wil opslaan, gaat hij zijn gang maar. Het lichaam op de eerste foto is echter op een gruwelijke manier verminkt. De andere twee schijnen onaangetast, maar alle drie de vrouwen zijn onmiskenbaar dood.

Haar ademhaling versnelt en ze moet een paar keer slikken.
What the fuck, Hein?